

Diệp nhìn Luân nằm trên vũng máu, cô hoảng loạn đến mức toàn thân không còn chút sức lực, thở cũng không sao mà thở nổi. Cánh tay cô cũng đầm đìa máu nhưng cô đã không cảm nhận được bất cứ cơn đau nào. Xe cứu thương hú ầm, còn có cả xe cảnh sát, Luân được mấy người y tá đưa lên cáng, máu đã thấm đẫm chiếc áo anh đang mặc.

Diệp không nhớ nổi cô đã vào viện thế nào, chân cô còn không đi dép. Khi vào đến viện rất đông y tá, bác sĩ ở hành lang. Luân là bác sĩ rất giỏi chuyên về hiếm muộn, tuy anh không làm ở viện này nhưng danh tiếng của anh rất nhiều người biết đến bởi anh từng có đề tài nghiên cứu được toàn quốc về thụ tinh nhân tạo. Hơn một năm nay anh ở ẩn có điều nhắc đến anh vẫn rất nhiều người nhớ ra.

Luân được đưa vào phòng cấp cứu, lúc bấy giờ y tá mới để ý Diệp cũng bị thương liên vệt và kéo cô vào phòng băng bó cho cô. Vết thương của cô không quá sâu và nguy hiểm nhưng máu vẫn chảy ướt áo, cuối cùng y tá đành cắt tay áo rồi mới băng bó lại cho cô. Cô không phản ứng, lặng lẽ để mặc cho người y tá băng bó cho mình. Băng bó xong y tá nhìn cô, đôi chân trần dính đầy cát bống có chút thương cảm nói:

- Chị ra ngoài ghế chờ, đi tạm dép này vào.

Diệp giống như cái máy, vô thức làm theo lời người ta nói. Hơn một năm nay cô tôi luyện ý chí của mình thành sắt đá, gặp chuyện gì cũng chưa từng mất lý trí. Vậy mà giờ đây, ngay khoảng khắc thấy Luân đỡ cho cô nhát dao, máu chảy đầm đìa, anh gục xuống đất cô đã hoảng loạn hết như rơi xuống địa ngục. Sao anh lại xuất hiện ở gần đây? Sao anh lại cứu cô?

Cô ngồi trên ghế, không khóc nhưng thế mới đáng sợ. Đôi mắt cô trân trân nhìn vào khoảng không phòng cấp cứu, hai tay vô thức bấu chặt vào nhau đến mức bật cả máu. Bên trong những tiếng tí tí của máy móc vang lên. Qua ô cửa kính nhỏ Diệp thấy rất nhiều người vây quanh Luân. Trái tim cô cảm tưởng như có ai bóp nghẹn. Anh phải yêu cô bao nhiêu mới có thể vì cô mà không màng hy sinh cả bản thân mình. Anh phải yêu cô đến thế nào mà dù biết nguy hiểm vẫn bảo vệ cô đến cùng. Còn cô thì sao? Năm lần bảy lượt từ chối anh, không thể báo đáp lại tình cảm ấy dù chỉ một lần?

Cuộc đời này có bao nhiêu người đàn ông có thể chấp nhận chờ cô? Chờ cô suốt bao nhiêu năm dài đằng đẳng, chờ cô tỉnh lại sau biến cố, rồi lại chờ cô mở lòng? Chỉ có anh thôi.

Bên trong phòng cấp cứu có tiếng cạch cửa, người y tá bước ra nhìn cô rồi nói:

- Tình hình bệnh nhân hiện giờ rất nghiêm trọng, bị mất rất nhiều máu cần phẫu thuật gấp. Cô à, cô là người nhà bệnh nhân phải không? Đây là giấy đồng ý phẫu thuật và thông báo nguy hiểm, phiền cô ký tên vào.

Xung quanh Luân giờ chẳng có ai, anh Vương cũng không thể phút một bay ra đây. Diệp nhìn người y tá, cuối cùng ký tên mình vào tờ giấy mà người y tá đưa cho. Ngay khoảnh khắc ấy cô đã suýt bật khóc, cảm giác như cô đang nắm giữ sinh mệnh của anh. Người y tá nhận

lấy tờ giấy, Diệp có ghi cô là em gái của Luân nhưng ánh mắt người y tá lại nhìn cô có chút nghi hoặc. Thế nhưng giờ đây Luân đang nguy kịch, chẳng ai còn có thời gian mà nghĩ ngợi nhiều.

Thời gian chờ đợi là khoảng thời gian tàn nhẫn nhất. Hai mắt Diệp nhắm nghiền lại, trong đầu hiện lên gương mặt Luân trước khi ngã xuống. Cô bỗng cảm thấy cả người run lên, sợ hãi mở to mắt. Cuối cùng cô không chịu được nữa đứng bật dậy bấu lên cửa kính của phòng cấp cứu. Lớp cửa kính mỏng manh tưởng như rất gần nhưng lại như rất xa. Giống như một cơn ác mộng ủa về Diệp thực sự rất sợ, sợ Luân sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.

Sự sống và cái chết chỉ trong tích tắc, khi ấy lẽ ra người bị đâm là cô. Anh là vì cô mà phải nằm ở đây. Nghĩ đến đây cô cũng thấy đau đến tê dại, khoảnh khắc ấy anh đã nghĩ gì? Lúc này cô mới càng lúc càng nhận ra người đàn ông này quan trọng với cô thế nào. Giá như người nằm đó là cô, cô không cần điều gì cả chỉ cần anh tỉnh lại kể cả đánh đổi sinh mạng này cũng chấp nhận. Nếu như Luân xảy ra chuyện gì cô không biết mình phải sống thế nào. Chỉ cần nghĩ đến đây cô bỗng cảm thấy tuyệt vọng, ngay chút sức lực cuối cùng để giãy giụa cũng không còn nữa. Cô còn chưa kịp nói với anh... cô còn rất nhiều điều chưa kịp nói với anh cuối cùng cô không chịu nổi nữa ngồi sụp xuống.

Diệp không biết mình đã ngồi đó bao lâu, đến khi nghe tiếng bước chân của Quỳnh và Vũ cô mới loạng choạng đứng dậy. Luân vẫn đang trong phòng cấp cứu, anh vẫn đang phẫu thuật. Quỳnh đỡ cô lên, chị cô không nói gì, không hỏi gì chỉ lặng lẽ ngồi cạnh nắm chặt lấy tay cô. Bên trong vẫn là sự im lặng đến đáng sợ. Cô nhìn chị mình, cả hai đều chưa một lần nhận nhau. Nhưng trong giây phút hoảng loạn này cô đã như muốn gục ngã, túm chặt lấy tay chị không buông. Bên trong cánh cửa phòng cấp cứu lại mở ra, người y tá nhìn Diệp khẽ nói:

- Tình hình bệnh nhân vẫn chưa khả quan, ca phẫu thuật có lẽ còn phải kéo dài. Người nhà nên chuẩn bị tinh thần một chút.

Nghe đến đây, toàn thân Diệp bỗng như có luồng sét đánh. Người nhà nên chuẩn bị tinh thần? Cô loạng choạng đứng dậy lao đến nhưng người y tá đã đóng cửa. Gương mặt cô tái xanh nhợt nhạt, giống như bị đả kích cả người lắc lư. Quỳnh thấy vậy vội vã lao đến ôm cô, rồi nói:

- Không sao đâu, cậu ấy sẽ không sao đâu.

Thế nhưng dường như Diệp chẳng còn nghe thấy chị nói gì. Tai cô ù đặc đi nhìn chị, đôi mắt thần thờ không thể mở miệng. Thứ đau đớn trong tâm lạnh mới là thứ đau đớn tuyệt vọng nhất. Diệp không rơi một giọt nước mắt nào nhưng trạng thái của cô hoàn toàn giống như vô hồn.

Quỳnh thấy em gái mình như vậy cô hết sức đau lòng. Từng trải qua cảm giác biệt ly, sinh tử với chính đứa con ruột của mình cô thấu hiểu nỗi đau mà Diệp đang trải qua. Cô hiểu không khóc được ra mới thực sự là đau, sự nín nhịn ấy là quá sức với giới hạn của một con người, sẽ khiến em gái cô có thể sinh bệnh. Cô kéo Diệp xuống ghế, vỗ vỗ lên vai em gái mình rồi nói:

- Đừng cố nín nhịn như vậy. Nếu em muốn khóc thì cứ khóc đi.

Diệp ngược mắt lên nhìn chị mình, đôi mắt vẫn ráo hoảnh. Quỳnh lại nói:

- Em cứ khóc đi, kìm nén trong lòng sẽ sinh bệnh, nín nhịn như thế... cơ thể và tinh thần sẽ không chịu đựng nổi đâu. Luân còn trẻ, cậu ấy sẽ không sao đâu.

- ...

- Cậu ấy phải tỉnh lại chứ, phải tỉnh lại để biết em cũng yêu cậu ấy ra sao chứ. Diệp. Chắc chắn cậu ấy sẽ tỉnh lại thôi mà, cậu ấy đã chờ đợi em lâu đến vậy rồi, nhất định sẽ chờ đến lúc em nói lời yêu cậu ấy.

Khi nghe đến câu cuối cùng của Quỳnh, Diệp bất giác cảm thấy không sao mà chịu nổi nữa. Luân đã chờ đợi cô lâu như vậy rồi sao? Đến người khác còn nhìn thấy sao cô lại mãi đẩy anh ra xa? Cô gục đầu vào lòng chị mình, trong giây lát khoé mắt bỗng ập nước cuối cùng cô túm lấy quần nước mắt tuôn như mưa. Hai hàng nước mắt lăn chã, thấm vào từng lớp áo, chạm vào cả da thịt như muốn xé nát nỗi đau ra làm cả trăm nghìn mảnh. Anh có thể chờ cô không? Anh còn có thể chờ cô nữa không? Chờ cô nói với anh một lời, chờ cô nói với anh rằng cô yêu anh nhiều đến thế nào? Cô còn chưa kịp nói với anh, cô cũng muốn yêu anh, cô còn chưa kịp nói với anh cô cũng muốn dành tất cả để yêu anh, không phải cô không cần tình yêu của anh, mà chỉ là nỗi ám ảnh về quá khứ của cô quá nặng nề, đến nỗi cô buộc phải từ bỏ, từ bỏ tình cảm của mình. Nhưng giờ cô đã thật sự hiểu rồi, cô hiểu cô cần anh rồi nhưng liệu có muộn hay không? Anh còn có thể cho cô một cơ hội hay không?

Diệp khóc rất lâu, cô không gào nhưng cả người gục xuống như bó hoa bị vùi dập trước gió mưa. Anh nhất định phải sống, nếu không cô cũng sẽ không biết phải tồn tại thế nào. Quỳnh ở cạnh ôm cô, nước mắt thấm đẫm vào cả áo chị gái mình. Cuối cùng rất lâu sau cô mới có thể ngừng lại được lặng lẽ bó gối chờ đợi anh như anh đã chờ đợi cô.

Ca phẫu thuật kéo dài tận năm tiếng đồng hồ. Diệp cũng ngồi bất động suốt năm tiếng. Cô ngồi đó bên cạnh Quỳnh và Vũ từ khi sắc trời còn sáng cho đến trưa nhưng bên trong vẫn chưa có dấu hiệu gì. Hai tay cô thu lại, bấu chặt vào nhau, liên tục dặn mình đừng gục ngã, nhất định phải chờ anh. Nếu anh không tỉnh một ngày cô sẽ chờ anh một ngày, nếu đời này anh không tỉnh lại, cô sẽ đợi cả đời. Kiếp này chờ không được, cô sẽ đợi đến kiếp sau. Anh đợi cô bao nhiêu năm như vậy, cô sẽ chờ anh một đời.

Cuối cùng rất lâu sau cánh cửa phòng cấp cứu mở ra, Diệp dùng chút sức lực ít ỏi cuối cùng lao vào. Người bác sĩ tháo khẩu trang, gương mặt đầy mệt mỏi sau sáu tiếng đứng mãi trong đó khẽ nói:

- Ca phẫu thuật thành công rồi, cậu ấy không sao rồi.

Diệp nghe đến đây, tai bỗng ù đi, cô còn tưởng mình nghe nhầm đến khi bác sĩ thông báo lại đột nhiên cô quay sang Quỳnh, túm lấy tay chị oà khóc nức nở. Thứ cảm xúc căm lặng kia vỡ oà, nước mắt như màn mưa dày đặc khiến gương mặt cô ướt đẫm. Cô tưởng mình không còn được gặp lại anh, cô tưởng mình sẽ không còn thấy anh nữa. Cuối cùng cô cũng đã chờ được anh rồi. Cô khóc rất lâu, mặc cho Quỳnh dỗ dành vẫn oà lên những tiếng nấc nghẹn ngào. Đến tận khi Luân được đưa về phòng chăm sóc đặc biệt cô mới có thể ngừng lại được đi cùng y tá sang nhận phòng. Cô sẽ chăm sóc anh, sẽ tự tay chăm sóc cho anh như anh đã từng

chăm sóc cho cô.

Khi Vũ và Quỳnh về đến biệt phủ trời cũng nhá nhem tối. Chuẩn bị xong xuôi cho Diệp hai người mới trở về được, con Hiền vừa được tại ngoại đã gây ra án mạng nên đã bị tóm. Lần này còn liên quan đến Lung Linh nên lần này anh Vương làm căng, dù luật sư có giỏi cỡ nào cũng không thể giúp con Hiền thoát án nổi nữa. Vừa vào đến sân đã thấy phủ trống trơn, không có một ai ở đó chỉ có con Thanh đang ngồi ở hiên. Quỳnh cũng lơ mơ đoán được có chuyện gì nhưng vẫn hỏi nó:

- Mọi người đi đâu hết rồi?

Con Thanh ngồi dậy đáp:

- Công an đến bắt cậu Nhân đi rồi. Cô Bích với bà cũng bị bắt đi còn ông thì nhập viện rồi mợ ạ. Cô Bích với bà liên quan đến vụ của mợ Diệp đó.

Cả một đêm dài khóc như mưa cuối cùng vẫn bị tóm. Khổ thân nhất là Nhân, đêm qua chạy khắp nơi nhưng hôm nay vẫn bị bắt. Cuộc đời này chính là thế, sa cơ lỡ vận thì mấy ai là anh em? Huống hồ cả cái đám người khốn nạn như thế này thì ai độ cho nổi?

Quỳnh ngược lên trời, cuối cùng mẹ cô ở trên kia cũng được yên lòng rồi. Cô dặn Vũ về nhà trước còn mình thì cùng con Thanh lái xe ra nghĩa trang. Từ lúc về đây vì phải che giấu thân phận nên cô còn chưa thả cho mẹ cô nén hương nào. Mộ của bà Quyết nằm ngay ở phía đầu nghĩa trang. Quỳnh đặt đĩa hoa quả lên trên rồi nhìn vào di ảnh mẹ. Cô và mẹ xa cách nhau suốt hai mươi mấy năm, từ khi lọt lòng đã không được ở cạnh mẹ. Mũi cô cay xè, lặng yên đứng trước di ảnh mẹ rất lâu. Gió thì thoảng thổi tạt qua. Người mẹ bất hạnh đáng thương lẽ ra phải được gặp lại cô nhưng đáng tiếc vì lũ đốn mạt kia mà âm dương cách biệt. Cô và con Thanh ở nghĩa trang rất lâu mới về. Trên đường đi về con Thanh bỗng ngập ngừng nói với cô:

- Mợ. Con có chuyện này không biết có nên nói với mợ không?

Nghe con Thanh nói, cô liền đáp:

- Nói đi, có chuyện gì mà cứ ấp a ấp úng thế?

- Chẳng là... hôm nay con có kể với con Tú cậu mợ chuẩn bị dọn khỏi phủ, mà lúc ấy mợ Linh nghe được, rồi con thấy thái độ của mợ Linh lạ lắm.

- Là sao?

- Mợ ấy kiểu sững sờ, rồi còn liên tục hỏi con là cậu mợ chuyển đi thật sao? Lúc chiều lên gọi con Tú đi giặt đồ con thấy mợ ấy còn đập phá đồ trong nhà nữa.

Quỳnh nghe đến đây, có chút ngạc nhiên. Cô và Vũ chuyển đi thì có ảnh hưởng gì đến chị dâu sao? Trong lòng cô dấy lên chút tò mò nhưng không sao giải thích nổi. Khi Quỳnh về đến biệt phủ chợt thấy cửa nhà cô không khoá, bên ngoài còn có dép của Min và mợ Linh. Cô đang định bước vào chợt nghe tiếng Vũ cất lên:

- Chị và Min cứ ở đây. Đây là nhà của anh chị, chỉ là vợ chồng em không phù hợp ở lại nữa nên phải chuyển đi thôi.

Có tiếng mẹ Linh đáp lại:

- Đây cũng là nhà của cậu mà, sao cậu phải chuyển đi chứ? Kê ác bị trùng trị rồi, sao cậu không ở lại đây? Đây chẳng phải là nơi cậu sống từ nhỏ sao? Vả lại Min rất quý cậu, cậu chuyển đi con bé sẽ rất buồn.

- Em và Quỳnh sẽ thường xuyên về đây chơi với Min. Chị cũng có thể đưa Min lên chơi với chúng em.

- Nhưng...

Mẹ Linh vừa nói đến đây bên ngoài cũng có tiếng dép loẹt quẹt của con Thanh thì im bật. Mẹ đứng dậy dẫn bé Min ra ngoài, vừa thấy Quỳnh thì cười gượng gạo nói:

- Nhà này giờ chẳng còn ai, hai người mà chuyển đi thì mẹ con tôi buồn thối ruột. Hai người suy nghĩ lại rồi ở đây đi. Mẹ goá con cô ở đây cũng sợ lắm.

Quỳnh nghe mẹ Linh nói đến đây bất giác lại nhìn bé Min. Bé Min mới năm tuổi, mẹ Linh lại là phụ nữ. Tất nhiên Quỳnh hiểu cảm giác của mẹ Linh. Thế nhưng không hiểu sao nghĩ đến lời con Thanh nói Quỳnh lại cảm thấy khó hiểu. Mẹ Linh xưa nay tính ôn hoà, nếu chỉ vì lý do sợ hãi mà đập phá đồ đạc thì xem chừng không hợp lý lắm. Nhưng lý do là gì Quỳnh không nghĩ được ra. Vũ thì đáp lại:

- Hay hai mẹ con chị cũng chuyển đi, phần đất đứng tên em em sẽ bán đi để chị và Min mua một căn nhà khác để ở?

Rõ ràng đây là một ý tốt, thế nhưng Quỳnh bỗng thấy gương mặt mẹ Linh sầm lại. Nụ cười cũng không mấy vui vẻ nói:

- Được rồi, cũng muộn rồi, hai người ăn cơm rồi nghỉ sớm đi. Chị đưa Min về trước.

Khi mẹ Linh đi khuất, Quỳnh cũng vào nhà. Vũ không nói gì về chuyện Linh lên tìm, anh chỉ nói với cô:

- Anh xem ngày rồi, ngày kia đẹp trời mình sẽ chuyển đi. Mai em có muốn đi xem nhà trước không? Nhà anh trang trí sẵn rồi, đảm bảo em sẽ thích.

Quỳnh nghe đến đây thì bật cười, anh biết sở thích của cô, tất nhiên làm gì cô cũng sẽ đều ưng cả. Cô cũng thích đến một nơi khác để ở, một nơi bình an, không xô bồ, không tiếng chửi nhau, cãi vã, không tanh tưởi những âm mưu, cô mệt rồi, giờ muốn bình bình yên yên mà ở cạnh anh thôi. Buổi tối, Vũ đưa cho Quỳnh một cặp vé xem phim rồi nói:

- Đêm nay có suất chiếu đặc biệt, có muốn hẹn hò cùng anh không?

Quỳnh nhìn Vũ, cô chợt bật cười khanh khách. Sắp ba mươi tuổi đến nơi tự xưng anh hỏi cô có muốn hẹn hò cùng anh không, nghe cứ như đám thanh niên mới lớn gạ tình. Thấy Quỳnh cười, Vũ liền ghì cô lại rồi giả vờ giận dữ:

- Sao phải cười? Hay nghĩ tôi già rồi còn sến rện? Cô chê tôi chứ gì?

Quỳnh lắc đầu, cô vẫn vừa cười vừa nói:

- Không chê! Có chồng vừa đáng yêu, vừa đẹp trai như thế này khen còn chẳng hết lấy đâu ra chê. Chốt! Tối nay mình hẹn hò.

Giọng điệu cô vô cùng tự nhiên, dường như chẳng còn chút khoảng cách nào. Cô nhìn suất chiếu lại nói tiếp:

- Chín giờ, vậy còn hơn hai tiếng nữa thôi, ở Hà Nội lận, giờ đi luôn được rồi ấy nhỉ?

Lẽ ra Vũ cũng định đi luôn, nhưng bỗng dừng khoảng cách giữa hai người gần nhau quá. Anh siết chặt cô không buông, đột nhiên người nóng bừng lên nhanh như chớp đặt lên môi cô một nụ hôn rồi nói:

- Còn sớm mà. Từ đây lên đó chỉ hơn tiếng thôi. Làm xong rồi đi.

Quỳnh nhìn vẻ mặt gian xảo của Vũ, càng ngày anh càng chẳng nể nang gì. Cô giả vờ đẩy anh ra anh lại kéo chặt cô vào, cúi xuống hôn cô rất sâu. Cuối cùng cô cũng chẳng thêm giả vờ nữa rúc vào người anh. Anh thấy vậy nâng cằm cô lên, đôi môi lần nữa lướt nhẹ lên môi cô rồi kéo thẳng cô vào nhà vệ sinh xả nước. Đôi tay anh nhẹ nhàng chạm vào từng lớp áo, mặc kệ cho nước chảy cởi sạch hết những mảnh vải che lấp tấm thân cô. Người cô bỗng run lên, thứ cảm xúc mãnh liệt trào dâng lên, khi từng lớp quần áo lấp đầy dưới nền nhà anh cũng cúi xuống hôn rất sâu. Chiếc lười ngập tràn những dư vị ngọt ngào quán lấy lười không buông. Tay anh chạm lên phía sau lưng kéo sát lại gần, tay còn lại chạm lên bầu ngực mà xoa nắn rồi từ từ nhả lười lướt nhẹ từ cổ xuống dưới tận nơi sâu thẳm thẳm. Cô bỗng thấu ngượng ngùng, hơi đẩy anh ra, anh lại nhướn người ngậm chặt bờ ngực đang phập phồng hôn đến tê liệt. Bàn tay anh di chuyển dọc từ bụng xuống dưới rồi tách nhẹ nơi nhạy cảm nhất trên cơ thể, những ngón tay chạm vào, lách một cách thuần thục khiến cô vừa run rẩy vừa nóng rực. Anh vẫn ngậm chặt núm hoa hồng căng đầy thi thoảng trêu người còn cắn nhẹ vào, mỗi lần cắn của anh là mỗi lần cô cong cả người vì kích thích cực độ, bên dưới ngón tay anh vẫn không ngừng nghỉ trêu đùa, khám phá, hai chiếc lá bên dưới ấy cứ theo nhịp của anh rung lên, ngón tay kia đột nhiên khế đưa thẳng vào sâu bên trong. Quỳnh không còn chịu được nữa rên lên một tiếng, anh càng thấy vậy lại động tác càng trở nên nhanh dứt khoát, hai núm hoa trên ngực đỏ ửng lên, càng khiến cô phải bấu chặt lên vai anh. Anh thấy vậy liền bế cô thẳng vào giường, bàn tay tách nhẹ hai đùi rồi cả cơ thể anh thâm nhập vào sâu bên trong cô. Độ cực khoái lên đến đỉnh điểm, Quỳnh ôm bờ vai Vũ, môi cắn chặt môi anh rồi bật thành những tiếng Ồ Ồ Ồ lớn. Anh nâng nhẹ thân bên dưới, càng lúc càng tiến sâu, sâu đến độ không thể vào nữa mới đưa đẩy ra vào. Cô và anh như hoà vào làm một, thứ cảm xúc thiêng liêng, có cả đau thương, có cả hạnh phúc vô bờ bến này sao lại ngọt ngào đến vậy. Cuối cùng Quỳnh không kìm nén được nữa bật thành tiếng, lần đầu tiên sau hơn sáu năm dài dang dở cô đã nói với anh:

- Vũ, em yêu anh.

Vũ nghe đến đây, anh bỗng hơi khựng lại, cuối cùng cô bỗng thấy mắt anh đỏ lên rồi cúi xuống hôn cô điên dại. Đến khi có dòng nước ấm chảy ra anh mới dừng lại ôm cô vào lòng. Anh đã chờ, chờ rất lâu rồi mới đến khoảnh khắc, anh đã chờ rất lâu, chờ rất lâu để nghe

được câu nói ấy, câu nói cô đã từng nói với anh khi cô theo đuổi anh năm nào, vậy mà giờ nghe lại anh tưởng như tim lạc hẳn đi vài nhịp.

Đàn tình xong Vũ kéo Quỳnh vào lòng, hai người còn luẩn quẩn mãi đến gần tám giờ mới vội vã thay quần áo đánh xe lên Hà Nội. Lúc vào rạp chiếu phim bị muộn hẳn gần hai mươi phút, thực ra ban đầu Vũ định bao cả rạp, thế nhưng nghĩ lại anh vẫn mua vé thường. Cảm giác xem phim mà xung quanh đông người thực ra vẫn vui hơn, cô cũng thích cảm giác như vậy, bình dị nhưng vẫn vô cùng lãng mạn. Anh ngồi cạnh cô, đôi bàn tay thon dài nhưng chai sạn nắm chặt lấy tay cô. Cô luôn thích anh nắm tay như vậy, chạm vào từng vết chai

Xem phim xong, Vũ còn đưa Quỳnh đi ăn kem bờ Hồ. Lâu lắm rồi Quỳnh mới có cảm giác vui vẻ như vậy, một cảm giác vui vẻ trọn vẹn và thật sự, được sống là chính mình, được cười hạnh phúc chứ không phải những điệu cười giả tạo và xã giao như cô đã từng.

Gần sáng Vũ và Quỳnh mới về. Cô ngồi cạnh anh, nhìn theo từng con đường cô và anh đang đi tự dưng nghĩ ra bất chợt hỏi:

- Anh và Lam... giờ có vẻ thân nhỉ?

Nghe Quỳnh hỏi đến đây, Vũ bất giác tủm tỉm cười rồi nói:

- Thân chứ! Người ta là đối tác của Vu Quy đấy. Không thân thì làm ăn sao được?

- Vâng thân, mà thân cũng chẳng làm gì được, cuối cùng đi mấy vòng anh vẫn là của em, chẳng bao giờ là của cô ta.

Quỳnh thực ra rất xấu tính, cô cũng như bao người phụ nữ khác thôi, yêu vào thì cũng ghen tuông. Thế nhưng Vũ không lấy làm phiền, anh cảm thấy cô như vậy rất đáng yêu. Năm xưa chẳng phải anh yêu cô cũng vì những điều thế này sao. Thấy anh không đáp cô lại nói:

- Chắc chắn anh phải yêu em nhiều lắm, yêu đến mức mà sáu năm anh không thể yêu được ai nữa, thế nên Lam Liếc chẳng là cái gì sất. Lam nó cũng phải biết chứ nhỉ, anh yêu em chắc chắn nó rõ nhất. Lại còn đặt tên công ty là Vu Quy, Vu Quy chẳng phải là Vũ Quỳnh sao? Nghe Vu Quy chắc Lam nó cũng biết mình chả còn cơ hội nào rồi.

Nếu nói về độ ảo tưởng thì Quỳnh số hai không ai dám nhận số một. Vũ vừa lái xe vừa bật cười, năm xưa cô mặt dày theo đuổi anh, cô tung tin đồn với mọi người rằng anh cũng yêu cô, còn ảo tưởng tới mức nói với Lam rằng chắc chắn anh là của cô, không là của cô sẽ không thể là của ai. Tuy trải qua rất nhiều đau thương, nhưng đến giờ cũng nguôi ngoai bớt, Vũ càng ngày càng nhận thấy cô lại dần giống như trước kia, cười nhiều hơn, vui vẻ hơn và cũng hạnh phúc hơn rồi. Giây phút này anh rất muốn dừng lại, rất muốn nhìn thấy cô mãi rạng ngời như vậy, bây giờ hay sau này cũng thế.

Khi về đến phủ trời cũng sáng hẳn, hai người về nhà ngủ một giấc tới trưa mới dậy. Chiều nay Vũ định đưa Quỳnh đến nhà mới, thế nên trưa cô muốn tranh thủ vào viện với Diệp xem em cô có cần gì không rồi còn qua thăm bà Hà một chút. Cô muốn trả lời câu hỏi mà bà ta đã hỏi cô, hỏi cô là ai?

Trưa con Thanh nấu cơm xong thì đi giặt đồ. Nhìn con Thanh, Quỳnh bất giác nhớ đến lời nó nói hôm qua. Trong bữa ăn Quỳnh chợt hỏi Vũ:

- Anh có thấy chị Linh cứ lạ lạ kiểu gì đó không?

Nghe Quỳnh hỏi đến đây Vũ hơi dừng động tác lại, anh ngược lên hỏi lại:

- Sao em lại hỏi như vậy?

Thực ra Quỳnh cũng không biết phải giải thích ra sao. Lạ thế nào chính cô cũng không rõ, mẹ Linh suy cho cùng cũng chưa có đụng chạm gì đến cô, lạ theo chiều hướng xấu hay tốt chính cô cũng chẳng có minh chứng gì để biểu đạt. Chỉ là thấy lạ thôi, chấp nối mọi việc lại cô cảm thấy như thế. Giống như mẹ Linh dành một tình cảm gì đó đặc biệt cho vợ chồng cô, nhưng đặc biệt theo kiểu nào, tốt hay xấu cô lại không đoán được ra. Nhưng chắc chắn là mẹ Linh đối với vợ chồng cô khác với mọi người. Có lẽ từ giờ cô phải nên để ý người chị dâu này hơn một chút.

Trưa Quỳnh vào viện, Luân đã tỉnh rồi, anh Vương cũng đã bay ra đây. Ngoài Diệp anh Vương còn thuê thêm y tá để chăm sóc cho Luân. Tuy Luân đã tỉnh nhưng vì vết thương nặng nên nhìn anh vẫn nhợt nhạt, càng làm cho người ta cảm thấy nét thanh cao của anh được rõ hơn. Cả người cầm đầy máy móc, những tiếng tí tí của máy kêu lên khiến Diệp thấy trong lòng xót thương vô tận. Anh Vương vào thăm Luân rồi vội vã ra công an, một con nhãi ranh như con Hiền đâm phải Luân tức là đã chọn cho mình con đường chết. Được tại ngoại còn không hối cải, nó tự chọn cho nó bước đường cùng này chứ không một ai ép.

Sau khi anh Luân rời đi, Quỳnh cũng ra thăm bà Hà. Con Hiền và Nhân giờ cô không thể đến thăm nên chỉ có thể ghé thăm người bác dâu của mình một chút. Bà Hà và con Bích, mẹ Xuân bị giam chung một buồng. Lúc được gọi ra Quỳnh suýt chút đã không nhận ra bà ta. So với ngày hôm qua, bà ta còn phải già hơn chục tuổi, gương mặt gầy gò gân guốc hơn rất nhiều. Quỳnh vốn dĩ rất ghét bà ta, hay phải nói là căm hận con đàn bà độc ác đó. Những việc bà ta làm cả có nhảy sông Hoàng Hà cũng không hết tội. Thế nhưng lúc này, nhìn bà ta chẳng còn chút sinh lực nào, một kẻ đã chẳng còn gì trong tay, mắt sạch tất cả cô lại cảm thấy không đủ nhẫn tâm để đả kích bà ta thêm nữa. Tội cũng chịu rồi, pháp luật cũng sẽ xử lý bà ta. Thế nên cô chỉ đưa cho bà ta vài gói bánh rồi nói:

- Hi vọng những tháng ngày trong này bà sẽ sám hối về những việc mình đã làm. Quay đầu không bao giờ là muộn cả.

Thế nhưng vừa nói xong câu đó bà ta đã hất hết đồng bánh xuống đất gào lên:

- Cút! Tao không cần mày đến đây giả nhân giả nghĩa với tao! Cút!

Quỳnh nghe bà ta nói, cô bỗng cảm thấy người đàn bà này cho dù trăm ngàn năm cũng không thể này tu tâm, sửa tính mất. Có điều cô cũng chẳng thêm đôi co nữa mà xách túi đi về. Nhân quả hay không bà ta tự gánh chịu, quay đầu hay không bà ta tự lựa chọn.

Khi về đến nhà trời cũng mới đến đầu giờ chiều. Lúc này Quỳnh cũng thấy con Thanh đang cầm mấy cái túi đi lên phía nhà cô. Thế nhưng vừa thấy cô nó liền vội đưa túi cho cô rồi nói:

- Mẹ! Mẹ mang lên nhà đưa cậu hộ con với được không? Con còn ít đồ phải nhận ngoài kia nữa, mẹ tiện cầm lên trước rồi con lên sau. Cậu đang thu dọn đồ trước thì phải, trời ơi, đồ đến là lắm mẹ ạ.

Quỳnh nhìn con Thanh, dạo này nhà lắm chuyện xảy ra nên nó phải gánh vác hết cả mấy việc vặt trên phủ. Cô cũng chẳng còn muốn phân biệt chủ tớ nên cầm giúp nó túi lên nhà. Khi vừa đến hiên, chưa kịp bước vào đột nhiên cô nghe tiếng mợ Linh cất lên:

- Tại sao cậu nhất định phải đi khỏi đây? Tại sao phải như thế? Cậu thừa biết mà, thừa biết bao nhiêu năm nay tôi chấp niệm vì điều gì mà đúng không?

Quỳnh nghe đến đây bất chợt sững lại. Hôm qua mợ Linh lên đây, nhưng giọng điệu khác, hôm nay lại là giọng điệu khác. Cô không bước vào, đứng lặng lẽ bên ngoài. Tiếng Vũ đáp lại:

- Chị Linh. Giữa chúng ta là mối quan hệ chị dâu - em chồng. Chị nên rạch ròi phân biệt như vậy, tôi không muốn người khác hiểu nhầm, càng không muốn chị tự hiểu nhầm mối quan hệ này. Chị về đi, tôi cần sắp xếp để mai sẽ đi khỏi nơi này.

Từng câu nói của Vũ đột nhiên khiến Quỳnh vô cùng bàng hoàng. Trong giây lát cô bỗng có cảm giác mình đang dần hiểu ra có chuyện gì. Tiếng mợ Linh bất chợt gằn lên:

- Cậu không được đi. Vũ! Cậu không được đi. Bao năm nay tôi ở đây là vì cậu, vì sao cậu chưa từng nhìn nhận tôi dù chỉ một lần? Tại sao cậu lại chỉ yêu cô ta dù năm lần bảy lượt cô ta khiến cậu khổ đau?

- Chị thôi ngay đi! Đi ra khỏi đây, cô ấy không như chị nói, mà dù có như thế thì chuyện tình yêu là của hai chúng tôi, chị không có quyền gì phán xét cô ấy. Chị về đi, tôi không muốn người khác nhìn vào lại hiểu nhầm.

Quỳnh đưa tay lên bịt miệng, cô tưởng mình có thể hét lên rồi. Chưa bao giờ và không bao giờ cô có thể nghĩ ra một tình huống thế này. Không phải mợ Linh đối với vợ chồng cô đặc biệt, mợ Linh chỉ đối với Vũ đặc biệt mà thôi. Cô không dám tưởng tượng ra một chuyện động trời thế này, không dám tưởng tượng ra suốt bao nhiêu năm nay mợ Linh ở lại phủ là bởi vì mợ Linh yêu Vũ? Yêu Vũ? Cô hít một hơi, cố cân bằng lại cảm xúc của mình nhưng không thể. Quả là không thể ngờ tới tình huống này. Cô đã từng suy đoán, nhưng tất cả đều không như cô đã nghĩ. Phía bên trong tiếng mợ Linh lại cất lên:

- Vũ, cậu biết vì sao cậu lại không thể đi hay không? Cậu quên chuyện năm ấy rồi sao? Quên đêm tân hôn của tôi và anh Tuấn rồi sao? Nếu vợ cậu biết chuyện, thì sẽ thế nào đây?

Khi vừa nghe đến đây Quỳnh bất giác cảm thấy một luồng gió lạnh thổi qua. Nhưng tiếng Vũ rất bình thản đáp lại:

- Đêm hôm đó tôi chưa làm gì chị cả. Tôi có thể lấy tất cả của mình ra đảm bảo. Là chị chuốc thuốc cho tôi, có nằm cạnh nhau thì cũng chẳng có chuyện gì xảy ra được. Đừng đem chuyện đó ra dọa tôi. Quỳnh cũng sẽ tin tôi thôi, lúc cưới chị và anh Tuấn, tôi về Việt Nam cô ấy cũng có biết, cô ấy cũng không phải loại người nhẹ dạ cả tin để chị mang chuyện này ra dọa được đâu.

Nghe đến đây, Quỳnh bỗng cảm thấy thở phào nhẹ nhõm. Cô tin Vũ, nếu anh nói chắc chắn không có chuyện gì xảy ra nó sẽ là như vậy. Những gì anh không chắc chắn anh sẽ không bao giờ dám đảm bảo. Chỉ là Quỳnh không thể nghĩ rằng, người bề ngoài mang một vẻ trầm

mặc, ít nói lại có thể làm ra những chuyện thế này. Ngay đêm tân hôn lấy người khác lại chuốc thuốc người khác. Cô chưa hiểu chuyện phía sau là thế nào, nhưng yêu đương kiểu này cô cảm thấy vô cùng bệnh hoạn. Đột nhiên bên trong có tiếng mợ Linh cất lên:

- Cậu thật sự chắc chắn đêm hôm đó không có gì xảy ra?
- Tôi chắc chắn chứ, tôi chắc chắn tôi và chị không hề có gì xảy ra. Chị đã đi được chưa?
- Cậu sợ cô ta về thấy cảnh này hiểu nhầm sao? Đến giờ cậu vẫn yêu cô ta đến như vậy? Nhưng Vũ... cậu có từng nghĩ... có từng nghĩ nếu cô ta biết đêm đó tôi và cậu đã có chuyện, chuyện đêm đó còn xảy ra hậu quả đến tận bây giờ...

Còn chưa kịp để mợ Linh nói hết Vũ đã thô lỗ ngắt lời:

- Tôi không hiểu chị đang cố chấp điều gì, rõ ràng chính chị cũng biết đêm ấy tôi hoàn toàn không làm gì chị tại sao cứ cố chấp nói mấy lời này.

Đột nhiên mợ Linh bật cười, tuy khe cửa không rộng nhưng Quỳnh vẫn nhìn thấy biểu cảm của mợ ta, mợ ta rút ra trong túi một tờ giấy rồi bình thản nói:

- Không có chuyện gì mà chúng ta lại có con chung với nhau sao? Không có chuyện gì mà Min lại là con gái ruột của cậu sao?

Câu nói cuối cùng của mợ Linh khiến Quỳnh suýt nữa đã không kìm được. Cô phải dùng hai tay bịt chặt miệng mình lại. Thế nhưng con Thanh đứng phía sau đang bế thùng đồ lại không thể nào không khống chế được sự bàng hoàng, thùng đồ trên tay nó cũng rơi xuống. Nó lắp bắp nhìn Quỳnh không nói nên lời:

- Cái... cái gì cơ? Bé Min là con của cậu Vũ và mợ Linh... sao?

Bên trong đột nhiên cánh cửa cũng mở ra. Vũ nhìn Quỳnh, anh còn chưa kịp lên tiếng giải thích thì mợ Linh đã nói:

- Nếu đã có vợ cậu ở đây thì tôi cũng nói thẳng luôn. Tôi không muốn cậu đi vì tôi muốn con của tôi và cậu ở cạnh cha nó, tôi không cần danh phận, chỉ cần cậu cho con bé được nhận cha, thế là đủ. Đây là bản xét nghiệm ADN của con bé và cậu, 99,99% có quan hệ huyết thống cha con. Nếu cậu cần, có thể lấy mẫu tóc của Min để xét nghiệm lại.

Vũ nhìn bản xét nghiệm ADN nhưng vẫn vô cùng bình thản nhìn Quỳnh đáp lại lời mợ Linh:

- Tôi phải nói đến thế nào chị mới hiểu. Dù chị có làm giả giấy tờ đi chăng nữa cũng đâu ích gì? Tôi và chị không hề làm gì nhau, không có quan hệ xác thịt thì sao có thể có con. Chị Linh, chị là chị dâu tôi, hãy để tôi được dành sự tôn trọng còn lại của mình cho chị, nếu không tôi thực sự không nể nang gì nữa đâu.

Thế nhưng mợ Linh hoàn toàn không hề nao núng, mợ ta đưa bản xét nghiệm ADN lên rồi nói:

- Khăng khăng khẳng định như vậy không bằng cậu tự đi xét nghiệm. Bản xét nghiệm này làm cùng trung tâm xét nghiệm ADN với cu Thóc nhà con Hiền. Nếu cậu vẫn không tin thì có thể đi xét nghiệm nơi khác, bốn tiếng thôi là có kết quả, tôi nói dối hay không cậu biết ngay mà.

Từng lời nói của mợ Linh khiến cả Vũ và Quỳnh đều không phản ứng nổi. Cô từ từ đi vào,

bản xét nghiệm ADN ở trung tâm của chú Vỹ. Thế nhưng cô nhìn Vũ, bỗng cảm thấy sắc mặt anh rất lạ, không phải sợ hãi, không phải kinh ngạc, cũng không phải là hối lỗi, chỉ là anh nhìn mợ Linh chăm chăm mà cô không rõ vì sao anh lại nhìn như thế. Mợ Linh vẫn bình thản nhìn anh, rồi nói:

- Ngay bây giờ cậu có thể xuống nhà, trực tiếp mang mẫu tóc của Min đi xét nghiệm. Tôi không có ý định chia rẽ vợ chồng cậu, chỉ muốn cho con tôi biết cha nó là ai. Dù sao đó cũng là sự cố không mong.

Nếu đã nói ra được lời này chứng tỏ mợ Linh rất chắc chắn. Chẳng phải Vũ nói đêm đó anh và mợ Linh không xảy ra chuyện gì sao, rõ ràng cô rất tin Vũ, rõ ràng cô biết anh là người rất chắc chắn, nhưng tại sao... tại sao Min có thể là con của anh và mợ Linh được? Mợ Linh nhìn Quỳnh, ánh mắt sắc lẹm đầy lạnh lùng, không còn che giấu nữa, mợ ta hơi lùi lại ánh mắt đầy tự tin và đắc thắng, dường như đã chuẩn bị điều gì đó rồi nói:

- Tôi chờ kết quả xác nhận ADN cha con từ hai người.